

надуватъ съ сламчица сапунени мѣхурчета. Също така прави и стъкларьтъ-работникъ. Намѣсто вашата сламка той употребява желѣзна тръбичка, дълга 1 метъръ и широка 1 сантиметъръ, която на края, който се налалва отъ работника, има дървена цевичка, също и тамъ, дето се хваща, покрита е съ дърво или кожа. Тѣзи дървени части предпазватъ работника да не опарва устата и ржката си. Долниятъ край на цевта е надебеленъ.



Правене на шишета.

Презъ отвора на цевта работникътъ потапя този край въ разтопеното стъкло. Като го извади, на него остава полепена бучица. Ако тази бучица е недостатъчна, потапя я пакъ, и тъй продължава дотогава, докато бучицата стане достатъчна за работа. Сега той духа презъ цевта, и бучицата става на мѣхуръ. Тогава работникътъ върти стъклената форма между дръжките на едни клещи, които държи самъ или нѣкой помощникъ. Помощникътъ може да отваря или затваря дръжките на клещитѣ, колкото иска — по такъвъ начинъ дава на издължения стъкленъ мѣхуръ форма на шише. Ако презъ време на работата стъклената форма позастине и не може да се работи, работникътъ я пхва въ пещта, за да се стопли. Това подстопляне се повтаря често. Следъ като даде форма на шишето, работникътъ притиска съ мокро дръвце дното навътре, оглажда краищата, като слага формата върху една топла каменна плоча. За да отдѣли шишето отъ духалката, той допира до шията му студено желѣзо. Отдѣлената шийка изглажда съ ножица, и за да бжде по-здрава, навива ѝ стъклена ивица.

Шишето е готово. Но то е още много горещо; трѣбва да се изстуди. Ако се остави веднага на студено мѣсто, то става крѣхко и при най-малкото удряне разтрошава се на хиляди парченца. Изстудяването става постепенно въ особени охладителни пещи. И тѣзи пещи се нагрѣватъ, но не толкова, колкото пещитѣ, въ които се топи стъклото. Тѣ се оставятъ да изстиватъ